

arbejde hen paa at hæve de Uretfærdigheder og Ubilligheder, som kunne hæves, indenfor de nu bestaaende Samfundsforhold, vilde der ikke være den Fare ved Social-Demokratiet, som der er i dette Dieblif. Jeg tillægger den nævnte Uttring saa meget mere Betydning, som jeg er sikker paa, at de Herrer, naar de ville være retfærdige, og naar de ville se hen til den nuværende Regjering, hvis Principer paa ingen Maade er komne i Strid med, men tværtimod bestandig ere gaaede i Retning af at hæve saadanne Uretfærdigheder og Ubilligheder og Haardheder for de enkelte Samfundsmedlemmer, som med andre Ord have havt Mod til at optage Spørgsmaalene paa en Maade som ingen tidligere Regjering, nok en Gang skulle komme til at erkjende, at denne Regjering, hvor meget de Herrer end have mod den, har gjort Brud paa de overleverede Principper, med andre Ord, paa det rene og bare Konkurrenceprincip, det Princip, at ethvert Individ maa gaa sin Ejsbne i Møde, som han bedst kan, at Regjeringen har brudt med dette Princip i den Grad og er kommen ind i et saadant Spor, at Udviklingen er ført et langt Stridt videre, og jeg er sikker paa, at der endogmaa vil komme en Tid, da de Herrer ville være Regjeringen Tak skyldige for mange Ting, som man nu ikke kan se. I alt Fald ser jeg i et Fremtidsperspektiv den Tilstand, da Social-Demokratiet her til Lands gaar mere sindig frem, med andre Ord opgiver at have paa sit Program nogen som helst samfundsomvæltende Bestemmelse eller Noget, som nødvendigvis maa føre til en fuldstændig Omdannelse af Samfundet. At der fra Høires og Regjeringens Side ikke vil være nogen Ubillighed til at lette de Tryk, som kunne lettes indenfor den bestaaende Samfundsorden, det føler jeg mig overbevist om.

N. Andersen (Odense N. 2. V.): Efter den sidste ærede Talers Bemærkninger kunde jeg gjerne have frafaldet Ordet; thi det var nærmest for at udtale noget Liguende overfor den ærede Forslagsstiller, som den sidste ærede Taler bemærkede, at jeg havde begjæret Ordet. Naar den ærede Forslagsstiller mente at kunne rette Behreidelser mod Høire, fordi der ved forskjellige Leiligheder saa vel i Pressen som ved offentlige Møder kan være faldet Uttringer om, at de Herrer, som lede Social-Demokratiet, ikke altid ere heldige i Valget af deres Midler, saa har det ærede Medlem, som nu talte, saa nogenlunde ladet den ærede Forslagsstiller forstaa, hvad der har været ment dermed, hvilket navnlig har været det, at man har

givet Arbejderne det Raad at vrage de Ledere, som arbejde paa at faae dem til at søge at tiltvinge sig en endnu højere Betaling, end de have i Forveien, og naar Resultatet af noget Saadant kun har været et stort Tab for Arbejderne, saa er der vel ikke noget Uoverrettiget i at sige, at denne Ledelse ikke har været heldig fra de Herrer's Side, men at den tværtimod har skadet Arbejderne. Det forekommer mig, at man overhovedet her i denne Forsamling har noget for lidt Blik for, hvad Betydning det har at staffe Arbejderne Arbejde. Den Stemning, der giver sig til Kjende her, naar der fra denne Side herovre udtales noget Saadant, synes ikke at tyde paa, at man har Diet hunderlig aabent for, hvad Værd det har. Det, man vil ved dette Lovforslag, er jo at aabne lettere Udgang til at faae Hjælp af det Offentlige end hidtil. Men, mine Herrer, det er af den Slags Ting, der ikke holde i Længden. Hvad vil det nemlig sige at aabne Individerne en lettere Udgang til at faa Hjælp af det Offentlige? Det vil jo ikke sige andet, end at give dem lettere Udgang til at leve paa deres Medmennekers Bekostning, men det er Noget, der ikke holder i Længden, det er Noget, der kun maa finde Sted i yderste Nødstilfælde; thi enhver er jo dog forpligtet til at sørge for sig selv og Sine, saa længe han kan. Derfor skal man vel vogte sig for at gjøre Udgangen til at kunne leve paa Medborgeres Bekostning lettere end høist nødvendigt. — Sigelom den sidste ærede Taler vil jeg dog ogsaa sige et Par Ord i Anledning af den Udtalelse, som fremkom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgfreds (Køjen). Jeg kan for saa vidt gjerne give det ærede Medlem Ret i, at den meste Fattigdom skriver sig fra Mangel paa Energi, Kraft og Villie hos Individerne, men det ærede Medlem vil dog ikke kunne have undgaet at lægge Mærke til, at Individerne ikke ere Herrer over, hvor megen Energi de ere i Besiddelse af, saa at man i Virkeligheden kan sige, at det er de svagere i Samfundet, som lettest hjemfalde til at trænge, ja de kunne være saa svage, at der kan komme Vaster til, som kunne føre dem endnu dybere ned. Dette kan ikke være skjult for Noget, og man maa overhovedet ikke gaa ud fra, at de, der først komme til at trænge, komme til det, fordi de have villet det. Det er paa ingen Maade Tilfældet, nei, de komme i Reglen til det, fordi de ikke ere stærke nok, legemlig eller især aandelig stærke nok til at holde sig oppe. Der var en Gang en Mand her i Rigsdagen, hvis Ord jeg altid tillagde stor Betydning, det var Tscherning. Han sagde ved en Leilig-